

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-6 У 109/17
14.12.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Вере Маринковић, председника већа, Снежане Алексић и Биљане Стојановић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа Курмазовић Милисав, адвокат из Ужица, Омладинска 34/24, поднетој против Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд, Др.Александра Костића број 9, ради поништаја решења 02/2 бр. М 4249 од 12.05.2015.године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 14.12.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд 02/2 бр. М 4249 од 12.05.2015.године и предмет ВРАЋА надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Републички фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекција Београд, да тужиљи А.А. из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале Ужице број 181.3.1-1580/12 од 27.11.2012.године, којим решењем се утврђује да је стаж осигурања тужиље регистрован у матичној евиденцији Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање Београд у трајању од 02 године 01 месец и 28 дана.

У тужби, поднетој овом суду 30.12.2016.године, тужиља оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да у оспореном решењу није наведено зашто у поступку није поступљено у смислу члана 213. ст. 1 и 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, тј. покренут поступак против послодавца како би се путем новчане казне натерао да

ако је већ уплатио доприносе поднесе и пријаву М4, што је био захтев тужиле. Са разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и обавезе тужени орган да тужилји надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужилја првостепеном органу 03.02.2012.године поднела захтев за утврђивање својства осигураника за период од 02.07.2003.године до 30.09.2006.године, код послодавца Б.Б. Из ..., чији је правни следбеник В.В. Поред наведеног захтева у списима предмета се налази и захтев од 24.09.2012.године и захтев од 26.11.2012.године, којим је тужилја тражила да првостепени орган покрене поступак прибављања М4 обрасца од наведеног послодавца као и да покрене поступак према послодавцу, сходно члану 213. ст. 1. и 2. а у вези члана 132. и 144. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр.34/03...101/2010), с тим да је првостепени орган донео решење од 27.11.2012.године, у коме је у образложењу навео да је одлучивао о захтеву тужиле од 26.10.2012.године, којим је тужилја тражила да првостепени орган донесе решење о подацима о пензијском стажу регистрованим у матичној евиденцији фонда. Поступајући по жалби тужиле тужени орган је одбио жалбу тужиле, а Управни суд је пресудом од 06.03.2015. године, поништио решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције Београд од 15.01.2013.године, и предмет вратио туженом органу на поновни поступак, јер је диспозитивом оспореног решења одбијена жалба тужиле а у образложењу је наведено да се првостепено решење поништава у смислу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку. Тужени орган је донео оспорено решење у извршењу пресуде суда од 06.03.2015.године, након што је извршио увид у списе предмета и утврдио да је тужилја поднела захтев којим је тражила доношење решења по члану 142. став 3. и 4. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, при чему је првостепени орган по поднетом захтеву у потпуности поступио, па је жалбу тужиле одбио.

Основано, по оцени Управног суда, тужилја тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиле. Ово са разлога што је ожалбено решење донето супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), којом је прописано да образложење решења садржи кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, те разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне

прописе и разлоге који, обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Како из списка предмета произлази да је тужила првостепеном органу поред захтева од 03.02.2012.године доставила и поднесак од 24.09.2012.године и 26.10.2012.године, којим је тражила да првостепени орган покрене поступак против послодавца тужиле у смислу члана 213. став 1. и 2. а у вези члана 132. и 144. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, с тим да диспозитивом првостепеног решења није одлучено о свим захтевима тужиле, већ је диспозитивом само утврђено да је стаж осигурања тужиле регистрован у матичној евиденцији у трајању од 02 године 01 месец 28 дана, при чему тужени орган није отклонио учињену повреду, то је, по оцени суда учинио повреду члана 232. Закона о општем управном поступку а у вези члана 199. ст. 2. истог закона.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиле, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење, везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, па је тужили у складу са тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), досудио трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара, као и таксе на одлуку суда у износу од 980,00 динара, те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 14.12.2018. године, I-6 У 109/17

Записничар
Никола Крушкоња, с.р.

Председник већа-судија
Вера Маринковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС